

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Paris – Francja) – Genentech Inc./Hoechst GmbH, Sanofi-Aventis Deutschland GmbH

(Sprawa C-567/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Konkurencja — Artykuł 101 TFUE — Umowa licencji niewyłącznej — Patent — Brak naruszenia — Obowiązek uiszczenia opłaty)

(2016/C 335/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Genentech Inc.

Strona pozwana: Hoechst GmbH, Sanofi-Aventis Deutschland GmbH

Sentencja

Artykuł 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, by na podstawie umowy licencyjnej, takiej jak umowa sporna w postępowaniu głównym, zobowiązać licencjobiorcę do uiszczenia opłaty za wykorzystanie opatentowanej technologii w całym okresie skuteczności tej umowy, w wypadku unieważnienia patentu objętego licencją albo braku jego naruszenia, w związku z tym, że licencjobiorca mógł swobodnie rozwiązać wspomnianą umowę z zachowaniem rozsądnego okresu wypowiedzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 2.3.2015.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko Atanasowi Ognyanowowi

(Sprawa C-614/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 267 TFUE — Artykuł 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Treść wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Przepis krajowy przewidujący wyłączenie sądu krajowego ze względu na wyrażenie wstępnego stanowiska we wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym poprzez stwierdzenie okoliczności faktycznych i prawnych — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 47 akapit drugi i art. 48 ust. 1)

(2016/C 335/10)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski sad

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

Atanas Ognyanov

przy udziale: Sofijska gradska prokuratura

Sentencja

- 1) Artykuł 267 TFUE i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem, rozpatrywane w świetle art. 47 akapit drugi i art. 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu interpretowanemu w ten sposób, że zobowiązuje on sąd odsyłający do wyłączenia się z toczącej się sprawy ze względu na to, iż sąd ten przedstawił we wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym okoliczności faktyczne i prawne tej sprawy.
- 2) Prawo Unii, w szczególności art. 267 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że nie wymaga ono ani nie zakazuje, aby sąd odsyłający dokonywał, po wydaniu orzeczenia w trybie prejudycjalnym, nowego wysłuchania stron oraz nowych czynności dowodowych mogących skłonić go do zmiany stwierdzeń odnoszących się do okoliczności faktycznych i prawnych, których dokonał w ramach wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, pod warunkiem że sąd ten w pełni uwzględni wykładnię prawa Unii przyjętą przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- 3) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie temu, aby sąd odsyłający stosował przepis krajowy taki jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który został uznany za niezgodny z tym prawem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 96 z 23.3.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Belgia) – TNS Dimarso NV/Vlaams Gewest

(Sprawa C-6/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 53 ust. 2 — Kryteria udzielania zamówienia — Najkorzystniejsza ekonomicznie oferta — Metoda oceny — Zasady określania wagi — Obowiązek wskazania przez instytucję zamawiającą w ogłoszeniu o zamówieniu wagi kryteriów zamówienia — Zakres obowiązku)

(2016/C 335/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TNS Dimarso NV

Strona pozwana: Vlaams Gewest

Sentencja

Artykuł 53 ust. 2 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi w świetle zasady równego traktowania i wynikającego z niej obowiązku przejrzystości należy interpretować w ten sposób, że przy zamówieniu publicznym na usługi, które ma być udzielone na podstawie kryterium oferty najkorzystniejszej ekonomicznie z punktu widzenia instytucji zamawiającej, owa instytucja nie musi podać do wiadomości potencjalnych oferentów w ogłoszeniu o zamówieniu lub specyfikacji warunków zamówienia dotyczących przetargu na to zamówienie metody oceny stosowanej przez instytucję zamawiającą w celu konkretnego ocenienia i sklasyfikowania ofert. Metoda ta nie może natomiast skutkować zmianą kryteriów udzielenia zamówienia ani ich wagi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 13.4.2015.